

Slimo dziedīnāšana

Elders Dalins H. Oukss no Divpadsmit apustuļu kворuma mācīja, ka ir nepieciešama ticība, lai notiktu brīnumi:

„Lai dziedinātu ar debesu spēkiem, ir nepieciešama ticība. Mormona Grāmatā pat ir mācīts: „Ja nebūtu ticības starp cilvēku bērniem, Dievs nevarētu darīt brīnumus starp tiem.” (Etera 12:12) [skat. arī 1. Nefija 7:12; M&D 35:9.] Kādā nozīmīgā runā par kalpošanu slimajiem prezidents Spensers V. Kimbals teica: „Vajadzība pēc ticības bieži vien ir nepietiekami novērtēta. Slimais un viņa ģimene, šķiet, bieži paļaujas tikai uz priesterības spēku un dziedīnāšanas dāvanu, kas, atbilstoši viņu cerībai, ir kalpojošajiem brāļiem, tomēr lielāka atbildība gulstas uz to, kas tiek svētīts. . . . Nozīmīgākais elements ir slimā cilvēka ticība, kad šis cilvēks ir pie samaņas un atbildīgs. Skolotājs tik bieži atkātoja: „Tava ticība tev palīdzējusi” [Mateja 9:22], ka tas gandrīz kļuva par piedziedājumu” [„President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick”, *New Era*, 1981. g. okt., 47. lpp.]” („Healing the Sick” (Slimo dziedīnāšana), *Ensign* vai *Liahona*, 2010. g. maijs, 49. lpp.)

Elders Dalins H. Oukss mums arī atgādināja, ka svarīgs priekšnoteikums tam, lai mums būtu ticība, ir gatavība pieņemt Dieva gribu:

„Kad mēs pielietojam neapšaubāmo Dieva priesterības spēku un turam dārgu Viņa solījumu, ka Viņš dzirdēs ticības lūgšanu un atbildēs uz to, mums vienmēr ir jāatceras, ka ticība un priesterības dziedīnošais spēks nevar dot rezultātu, kas būtu pret-runā ar Tā gribu, kuram šī priesterība pieder. Šis princips ir mācīts atklāsmē, kas nosaka, ka Baznīcas eldери uzliks rokas slimajiem. Tas Kungs apsola, ka „tas, kam

ir ticība Manī tikt dziedīnātam *un nav nolemts nāvei*, tiks dziedīnāts” (M&D 42:48; uzsvērums pievienots). Līdzīgi, citā mūsdienu atklāsmē Tas Kungs paziņo, ka tad, kad kāds „lūdz atbilstoši Dieva gribai, . . . tas tiek darīts tieši tā, kā viņš lūdz” (M&D 46:30) [skat. arī 1. Jāņa 5:14; Helamana 10:5].

No šī visa mēs mācāmies, ka pat Tā Kunga kalpi, pielietojot Viņa dievišķo spēku situācijā, kad ir pietiekami ticības dziedīnāšanai, nevar dot tādu priesterības svētību, kas liktu slimajam tikt dziedīnātam, ja Tas Kungs nevēlas, lai persona tiktu dziedīnāta.

Būdami Dieva bērni, zinot Viņa lielo mīlestību un Viņa galīgās zināšanas par to, kas ir vislabākais mūsu mūžīgajai labklājībai, mēs uzticamies Viņam. Pirmais evaņģēlija princips ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, un ticība nozīmē paļaušanos. Es sajutu šo paļaušanos runā, ko mans brālēns teica kādas pusaudžu meitenes bērēs, kas bija nomirusi no smagas slimības. Viņš teica šādus vārdus, kas vispirms mani pārsteidza un tad iedvesmoja: „Es zinu, ka tā bija Tā Kunga griba, ka viņa nomira. Viņai bija laba medicīniskā aprūpe. Viņa saņēma priesterības svētības. Viņas vārds bija lūgšanu sarakstā — templī. Simtiem lūgšanu tika teiktas par viņas atveseļošanos. Un es zinu, ka šajā ģimenē ir pietiekami ticības, lai viņa tiktu dziedīnāta, ja vien tā nebūtu bijusi Tā Kunga griba — paņemt viņu mājās šajā laikā.” Es sajutu tādu pašu paļāvību vārdos, ko teica kādas citas lieliskas meitenes tēvs, kuras dzīvību bija paņēmis vēzis viņas pusaudžu gados. Viņš paziņoja: „Mūsu ģimenes ticība ir Jēzū Kristū, un tā nav atkarīga no laicīgā iznākuma.” Man šīs mācības izklausās patiesas. Mēs darām visu, ko spējam, lai dziedīnātu mīļu cilvēku, un tad paļaujamies uz To Kungu, lai arī kāds būtu iznākums” („Healing the Sick” (Slimo dziedīnāšana), *Ensign* vai *Liahona*, 2010. g. maijs, 50. lpp.).

